

Phần 29

Chương 85

Tôn Dao vĩnh viễn sẽ không thừa nhận, cô đã len lén chạy tới bệnh viện ba ngày ba đêm, nhưng vẫn không có bất kỳ tin tức gì của Từ Kính, cô khóc không ra nước mắt, cô đã sớm ép bản thân mình phải quên, sau khi cô thất hồn lạc phách được Nhậm Tư Đồ mang về nhà thì rốt cuộc cô cũng nghe được tin tức trên truyền hình “Theo tiết lộ của người có liên quan, Từ Kính đã thoát khỏi nguy hiểm tính mạng...” Thì cô cảm thấy có bao nhiêu là may mắn.

Cô hy vọng anh ta vẫn còn sống, bất kể là hình thức nào...

Từ nữ thứ N một đường đi tới nữ chính, giá trị con người cũng lên như nước lên thì thuyền lên, càng cố gắng tấn công vào giới điện ảnh, nghĩ lại hơn một năm trước, cô còn bị một công ty nghệ sĩ nhỏ đóng băng, Tôn Dao không phủ nhận địa vị hôm nay trong giới nghệ thuật của cô phần lớn là dựa vào nhà họ Từ, nhưng cô nên cảm thấy đắc chí vừa lòng, hay nên cảm thấy chua xót? Tôn Dao tận lực dùng chuyện khác để đè nén đi vấn đề này, ví dụ như, vung tiền vào mua đồ xa xỉ, xe sang trọng, thậm chí là nhà cửa, cũng không thèm gửi cho cậu một phen tiền. Cô giống như ngây thơ mà yếu ớt điên cuồng trả thù, chỉ có thể dùng loại phương thức này để phát tiết oán hận tích tụ nhiều năm.

Chỉ là Tôn Dao không ngờ, cậu của cô lại hướng về phía truyền thông tố cáo cô vong ân phụ nghĩa, khiến cho người trong giới được một phen chuyện cười, tin tức huyền ảo, nhưng ảnh hưởng đối với cô thật ra thì cũng không lớn, cô làm đại diện cho tập đoàn Kính Nam, có mối quan hệ này, ai dám rút không cho cô làm người đại diện? Trên mạng cũng lan tràn những hình ảnh không hay về cô, vì muốn giữ lại hình tượng của cô, công ty đại diện an bài cho cô đi làm công ích ở khắp nơi, đi xuống những huyện nghèo khó tặng sách cùng quần áo, tham gia hoạt động bảo vệ môi trường, đi cô nhi viện thăm trẻ em mồ côi.

Tôn Dao thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, cô ở trong cô nhi viện đó gặp được đứa bé này.

Thời điểm lần đầu tiên cô nhìn thấy Tầm Tầm, Tầm Tầm cùng với đứa bé cùng tuổi nhưng cao hơn nó một cái đầu đang đánh nhau ở sân cỏ của cô nhi viện, không có biện pháp nào tách ra, cuối cùng cả hai lăn tròn trên sân cỏ, toàn thân dính đầy bùn đất cùng cỏ vụn.

Tôn Dao lúc ấy mới từ phòng vệ sinh queo ra, đã nhìn thấy một màn này, chỉ chốc lát sau nhân viên cô nhi viện đã tiến đến mạnh mẽ đem hai đứa bé tách ra.

Cậu con trai kia đặc biệt uất ức: “Tầm Tầm chủ động đánh cháu trước.”

Còn Tầm Tầm, cái gì cũng đều không nói, chỉ bày ra bộ mặt không phục nhìn xung quanh, mặc dù bị viện trưởng phạt nhốt lại, nửa câu giải thích nó cũng không nói.

Dáng vẻ không phục của đứa bé này, cực kỳ giống một người, cho tới buổi tối khi Tôn Dao về tới nhà, bỗng dưng hồi tưởng lại, cô nhất thời bị sét đánh, ngồi yên ở đầu giường, không có một chút xíu bối rối.

Có lẽ tất cả đã đều nằm trong dự định, đứa nhỏ này bốn tuổi, lúc bị đưa đến cô nhi viện là ngày tám tháng mười một, sau khi xác định tất cả, cô cuối cùng cũng có được kết quả xét nghiệm DNA, cô không hề có chút kinh ngạc.

Đứa bé này là toàn bộ sự ô nhục của cô, nhưng cô không thể coi như không nhìn thấy nó, thật sự là coi như tất cả đều chưa từng xảy ra? Cô không làm được.

Cuối cùng vẫn là Nhậm Tư Đồ thay cô quyết định: đón đứa bé trở về, lấy danh nghĩa của Nhậm Tư Đồ.

Chỉ tiếc là Nhậm Tư Đồ chưa đủ ba mươi tuổi, không đủ tư cách nhận nuôi, chỉ có thể thông qua chuyện mất người thân và cô độc để nhận Tầm Tầm về nuôi.

Khi họ tới cô nhi viện một lần nữa đã chậm một bước - đã có một đôi vợ chồng nhanh chân hơn bọn họ nhìn trúng Tầm Tầm, thủ tục chính thức cũng đã hoàn thành được một nửa, rất nhanh là có thể mang Tầm Tầm đi.

“Có thể nhường đứa bé này cho tôi được không?”

Không khí lúc đó trong phòng viện trưởng vô cùng căng thẳng, Tôn Dao khiêm tốn cầu xin. Đôi vợ chồng kia cũng thật lòng yêu quý Tầm Tầm, không muốn buông tay: “Thủ tục chúng tôi cũng đã làm sắp xong, các người rõ ràng là muốn cướp người mà. Ở đây nhiều trẻ con như vậy, tại sao cần phải tranh giành với chúng tôi?”

Sát vách phòng làm việc của viện trưởng chính là là phòng làm thủ tục nhận nuôi trẻ em, đôi vợ chồng này chỉ cần bước chân ra khỏi phòng viện trưởng một bước, Tôn Dao liền nhất định không thể cứu vãn, Tôn Dao liền theo bản năng níu tay hai vợ chồng kia lại: “Van xin hai người, đừng mang thằng bé đi. Tôi đã mất nó một lần, không thể để mất nó lần thứ hai nữa...”

Cái cảm giác lại đánh mất liên tục lần chiếm lấy Tôn Dao, làm cho cô cả người luống cuống, cô chưa từng chật vật như vậy, so với cô năm đó bị chính người thân mình ép buộc thay đổi lời khai, rút đơn kiện, nhếch nhác đi ra khỏi tòa án, đây là loại khổ sở vô hình, rồi so với cô hạ sinh Tầm Tầm, vẫn còn đang ở trong phòng bệnh tĩnh dưỡng đã được báo đứa bé đã bị mang đi, cô căn bản không để ý tới vết thương do sinh mổ, giống như người điên đuổi theo ra khỏi phòng bệnh thì lúc này đau hơn.

Nhậm Tư Đồ ở bên cạnh còn chưa kịp đỡ, Tôn Dao nói xong dường như đã muốn quỳ xuống.

Đôi vợ chồng này không khó để có thể đoán được người phụ nữ cố chấp cùng với đứa bé kia có quan hệ không ít, rốt cuộc cũng động lòng trắc ẩn, chỉ là

lúc này không ai biết ở ngoài cửa, Tầm Tầm đang đứng ở bên ngoài, tự nhiên cũng nghe trộm được màn này, chỉ là đứa bé cho rằng người khóc lóc đến chạt vật như vậy là Nhậm Tư Đồ, mà không phải là cô... Đối với chuyện này Tôn Dao cảm thấy may mắn, nhưng may mắn này không khỏi để lại trong lòng cô vài tia chua xót.

Đứa bé mang theo huyết mạch của mình gọi người khác là mẹ...

Nhưng suy đi nghĩ lại, Nhậm Tư Đồ quả thật cũng đáng để gánh trách nhiệm người “Mẹ”, Tầm Tầm ở cô nhi viện mấy năm cũng mắc những trở ngại của trẻ con, thường hay đánh nhau, gây chuyện huyên náo để đổi lấy chút ít chú ý ít ỏi, mà sau này đi theo Nhậm Tư Đồ, tính khí của thằng bé cũng dần trở nên ôn hòa hơn, Nhậm Tư Đồ tìm cho thằng bé nhà trẻ quốc tế, mặc dù Tầm Tầm đi học chậm một năm, nhưng rất nhanh đã theo kịp tiến độ, Nhậm Tư Đồ chăm sóc Tầm Tầm chu đáo như vậy, cô tự nhận ở bất kỳ phương diện nào cũng không thể sánh nổi.

Mà trên thực tế, cô gánh không được cái chức vị “Mẹ” này, lúc này lại có người tìm đến cô mời diễn một vai mồ côi cả cha lẫn mẹ.

Đây vẫn là hạng mục đầu tư của tập đoàn Kính Nam, phần đất diễn lần này của cô là vai nữ phụ số hai, nhưng so với vai của nữ chính càng xuất sắc hơn.

Từ Kính là một người cực kỳ thông minh, thủ đoạn nâng người cũng tiến bộ không ít, tiến hành lấy chất lượng làm đầu, để cho cô quen mặt trên truyền hình trước, sau đó mới dúi dất cô vào giới điện ảnh, bộ phim điện ảnh đầu tiên cũng là một bộ phim được chế tác công phu, nhân vật cũng vô cùng xuất sắc, từng chút từng chút dúi cô đến đỉnh cao, cũng không để người khác lấy cô làm đầu đề câu chuyện.

Nhưng dù sao bây giờ cũng cô đang là người đang lên, muốn thử đóng vai một cô gái trẻ trượt chân sa ngã trở thành một người mẹ đơn thân, lại còn phải hóa trang thành xấu xí, tự hủy hình tượng, công ty đối với lần này cũng chưa đưa ra quyết định, Tôn Dao cũng hoàn toàn không đoán được ý nghĩ của Từ Kính, nhưng cô vô cùng thích nhân vật này.

Cô tiếp nhận bộ phim này, không ngoài dự đoán bộ phim rất được mọi người khen ngợi, cô cũng trở thành nữ diễn viên trẻ xuất sắc, sau khi nhận giải ở Đài Loan, công ty cũng đặc biệt mở tiệc chúc mừng cho cô, tiệc chúc mừng này cũng đặc biệt lớn, ngay cả ông chủ lớn của công ty cũng xuất hiện.

Đây là buổi tối sáng chói của Tôn Dao, nếu như Từ Kính không xuất hiện, thì đúng là buổi tối vui vẻ nhất của cô.

Nhưng Từ Kính không để cho cô như nguyện, anh ta ngồi trên xe lăn mà tới. CEO đại diện công ty tự mình ra cửa chào đón, cho họ Từ đủ mặt mũi.

Đây là lần đầu tiên Từ Kính công khai xuất hiện sau tai nạn giao thông, Tôn Dao là người cuối cùng, bị người đại diện ép đến trước mặt Từ Kính, người đại

diện thấy cô không tích cực liền thay cô giới thiệu: “Tổng giám đốc Từ đây là nhân vật chính của hôm nay, mới đoạt được giải nữ diễn viên mới xuất sắc.”

Từ Kính cũng chỉ là khẽ vuốt cằm cười một tiếng.

Người đại diện thấy như vậy vội vàng dùng cùi chỏ đụng Tôn Dao. Tôn Dao hiểu ý của người đại diện, cực kỳ miễn cưỡng đưa tay ra, đồng thời kéo khoe miệng ra một nụ cười: “Lần đầu tiên gặp mặt, xin được quan tâm nhiều.”

Từ Kính lúc này mới buông tay cô ra, tư thái vô cùng cao ngạo, đối với hành động này Tôn Dao xì mũi coi thường.

Người đại diện liền lập tức hòa giải: “Tổng giám đốc Từ, công việc ở công ty truyền thông ngài có người chuyên xử lý, cho nên ngài không biết, bộ phim này là bộ phim thứ ba của Dao Dao được công ty ngài tài trợ rồi, chúng tôi vô cùng chờ đợi bộ thứ tư.”

Tôn Dao rất cuộc cũng thành công trốn khỏi người đại diện, buồn rầu nên chỉ có thể mượn rượu để phát tiết. Mạc Nhất Minh từng cười cô, nói cô căn bản là không có mệnh hưởng phúc, rượu đỏ cao cấp, mấy vạn một chai căn bản cũng không uống được, cuối cùng Tôn Dao liền kêu phục vụ đi lấy hai chai nhị oa đầu, cuối cùng uống đến thích thú.

Chỉ là thời gian tốt đẹp của cô, mà cái người què này lại cố tình muốn tới quấy rầy.

Thảm trải sàn dày, Tôn Dao hoàn toàn không có nghe được tiếng xe lăn của anh ta, cho đến khi xe lăn trực tiếp dừng trước bàn của cô.

Đây là sảnh ngoài trời, trừ cô, còn có ai ăn no rồi việc không có chuyện gì làm mới chạy tới đây tìm yên tĩnh.

Tôn Dao nghiêng đầu liếc mắt nhìn, tâm tình tốt đẹp nhất thời bị tan thành mây khói.

Mà Từ Kính nhú lông mày quan sát cô thật lâu, cuối cùng chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Đừng uống nữa.”

Cô trong ấn tượng uống một chút rượu cũng sẽ đỏ mặt, mà hiện tại... uống hết một chai rượu nhị oa đầu, mặt mũi vẫn như cũ không đỏ tim cũng không đập, thậm chí khi anh ta đưa tay muốn lấy cái ly của cô thì cô rất nhanh tránh ra.

Không chỉ nhanh chóng tránh ra, còn cố ý hất đổ ly rượu, mặc cho rượu vấy bẩn quần anh ta.

Cô lập tức kêu lên “Ai nha” Một tiếng thét kinh hãi, vội vàng nhảy xuống khỏi ghế cao, cúi đầu thay anh ta lau quần: “Thật xin lỗi, tôi giúp anh lau một chút.”

Không hổ là diễn viên đoạt giải, trình độ diễn phải giống y như thật, nếu như không phải khi chạm vào quần tây ở dưới chân của anh ta cô không có ý tốt thoát

lên một câu: “Thì ra Từ tiên sinh dùng chân giả. Chân giả dính rượu không sao chứ?”

Từ Kính cứ bình tĩnh mà nhìn khuôn mặt khiêu khích của cô, không có bất cứ biểu hiện gì, đột nhiên hôn cô.

Đúng, đã nhiều năm, anh ta lại một lần nữa hôn cô.

Nhưng lần này không phải là ánh mắt dịu dàng u mê của cô, mà là cô lạnh lùng tát anh ta một cái. Một cái tát này làm gò mà Từ Kính đỏ bừng.

Tôn Dao hất đầu bỏ đi. Một giây phút kia, lập trường của cô đã rõ ràng, anh ta không buông tha cô, cô cũng liền hành hạ anh ta, quá công bằng, không ai nợ ai...

Tôn Dao cảm thấy đời mình liền như vậy, một mặt hưởng thụ sự chu cấp tài chính từ Từ Kính, một mặt lại ra sức phỉ báng bản thân, không ngờ có một lúc, thế sự liền xoay vần biến hóa, chỉ trong cái nháy mắt rất ngắn.

Không biết bằng cách nào Từ Kính biết được tin Tầm Tầm là con trai của Từ Kính Diên, liền lập tức đi mời luật sư tới phòng khám của Nhậm Tư Đồ thương lượng quyền giám hộ.

Chuyện này dọa Tôn Dao sợ hãi, cả đêm lo lắng chạy về chủ động đi tìm anh ta, cô rất sợ bản thân mình chậm trễ, sợ Từ Kính đem đứa bé bắt đi - anh ta tuyệt đối có thể làm ra loại chuyện xấu xa này.

Tôn Dao biết nếu như cô chủ động tìm tới, nhất định sẽ không thể tránh khỏi một cuộc cãi vã. Cô vốn cũng không mang theo ý tốt mà tới, nhưng khi quản gia nhà họ Từ mang cô đi tới lầu hai, khi cô chủ động đẩy cửa ra, trong nháy mắt đó, vốn là nét mặt hung dữ trên mặt cô nhất thời liền cứng đờ lại.

Từ Kính mặc một cái quần lộ bắp chân, phía dưới chân trái trống không. Cô từng có một lần cầm cốc hất vào người anh ta, nhờ vào đó mới sờ vào chân anh ta, lúc ấy mới sờ được cái chân giả kia, lúc này đã trễ, chắc là do chuẩn bị đi ngủ nên anh ta mới tháo cái chân giả kia ra.

Tôn Dao ngây người ước chừng năm giây, khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của anh ta mới khôi phục lại thần trí.

Cô tới lần này là để gây chuyện, không phải tới thương hại anh ta.

Nhưng không chờ Tôn Dao nói chuyện, Từ Kính đã mở miệng trước: “Xem ra luật sư làm việc tương đối có hiệu quả.”

Xem ra anh ta cũng biết rõ dụng ý của cô, Tôn Dao cũng không sợ cùng anh ta trở mặt, trực tiếp nói: “Anh dám cùng Nhậm Tư Đồ tranh dành quyền giám hộ, tôi liền đem chuyện tốt trước kia mà Từ Kính Diên làm công bố lên báo chí, dám trắng trợn tranh giành đứa bé với người bị hại, đây là cái chuyện quái quỷ gì. Nếu như nhà họ Từ chịu ném thẻ điện đi, vậy anh cứ để luật sư tới quấy rầy Nhậm Tư Đồ.”

Mặc kệ anh ta có chấp nhận lần uy hiếp này hay không, Tôn Dao cũng đã coi như biểu hiện rõ lập trường của mình, nhưng không đợi đến Từ Kính mở miệng, quản gia đã đẩy cửa đi vào, nói với Từ Kính: “Từ tiên sinh, thời gian đã đến...”

Quản gia còn chưa có nói hết, Từ Kính đã khoát tay ý bảo ông ta im lặng, quản gia chỉ đành gật đầu lui ra ngoài, ánh mắt Từ Kính cũng trở nên lạnh lẽo, bắt đầu hạ lệnh đuổi khách với cô: “Tôi chuẩn bị đi ngủ, có chuyện gì ngày mai nói tiếp.”

Tôn Dao hừ lạnh: “Ngày mai? Anh không sợ ngày mai tôi đem mọi chuyện công bố ra ngoài, để cho mọi người nhìn rõ bộ mặt thiện lương của nhà họ Từ các người?”

Anh ta hẳn là bị cô chọc cho tức giận, mặt mày trong khoảnh khắc lạnh nhạt đến mấy phần: “Cô làm như thế sẽ có kết quả sao?”

“Ba anh, em anh cũng đều chết, nhà họ Từ hiện tại chỉ còn lại một người què là anh, anh còn có thể lấy cái gì để uy hiếp tôi?” Tôn Dao khinh miệt liếc nhìn chân của anh ta: “Còn nữa, Từ Kính, tôi cho anh biết, đừng tưởng rằng anh mất một chân, ân oán giữa chúng ta liền xóa bỏ, anh nợ tôi, cả đời anh cũng không trả hết được.”

Từ Kính yên lặng nhìn cô ba giây, đột nhiên tầm mắt sáng ngời, hướng ra ngoài cửa kêu lên một tiếng: “Lão Tổng, tiễn khách.”

Chỉ chốc lát sau quản gia liền đẩy cửa đi vào, liếc mắt nhìn Từ Kính, khi được Từ Kính ngầm cho phép, lúc này mới đi về phía Tôn Dao: “Vị tiểu thư này, xin cô rời đi.”

Người quản gia này đã sớm không phải là người năm đó mà Tôn Dao biết, cô cũng có nghe nói, sau khi cô rời khỏi nhà họ Từ, không bao lâu sau tất cả những người giúp việc đều bị sa thải, nhà họ Từ làm như vậy, không phải không cảm thấy xấu hổ, nhưng vẫn lừa mình dối người thay đổi tất cả người làm.

Hiện tại, Từ Kính lại muốn làm chuyện bịt tai trộm chuông? Tôn Dao thật cảm thấy bản thân đã quá xem trọng anh ta: “Nói không lại liền muốn đuổi tôi đi. Họ Từ, anh bây giờ cũng chỉ có chút bản lĩnh này thôi.”

Tôn Dao hùng hù hỏ hỏ bị quản gia đuổi ra ngoài, một đường bị kéo xuống lầu một rồi bị mang ra khỏi cửa chính nhà họ Từ, mắt thấy bản thân sắp bị ném ra ngoài hoa viên, trong nhất thời cô cũng không biết bản thân kiếm đâu ra sức lực, trực tiếp vung tay một cái, người quản gia cường tráng hơn bốn mươi tuổi cứ như vậy mà bị cô đẩy ngã trên đất, cả người đau đến mức không bò dậy nổi. Lúc ấy Tôn Dao không hề cảm thấy có một chút ác độc, chỉ lo hướng vào trong.

Cô hôm nay không buộc anh ta dừng việc mời luật sư, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Chỉ là Tôn Dao không ngờ, khi cô chạy vào phòng ngủ chính thì lại nhìn thấy tình cảnh đặc biệt như vậy.

Mặt mày Từ Kính trắng bệch khó khăn vịn lấy cạnh bàn.

Thấy cô đột nhiên trở lại, anh ta sửng sốt một chút, nhưng cũng không để ý nhiều như vậy, mở miệng hỏi cô: “Lão Tổng đâu?”

Tôn Dao đứng cứng ngắc tại chỗ: “... Anh... Chuyện gì xảy ra vậy?”

Từ Kính không để ý tới lời cô, kéo dây gậy từ bên giường qua, khập khiễng đi qua cô tới căn phòng cách vách. Tôn Dao đuổi kịp sang căn phòng cách vách thì thấy anh ta kéo một cái ngăn kéo, trong ngăn kéo để bình thuốc, tay của anh ta đã run rẩy quá mức, vừa mở nắp bình ra, cả lọ thuốc liền bị đổ đầy ra mặt đất.

Đầu Từ Kính đã sớm đầy mồ hôi, nhất thời không ổn, cứ như vậy mà ngã ra mặt đất.

Tôn Dao chưa từng gặp qua bộ dạng nhếch nhác như vậy của anh ta, giống như một người xa lạ, cho đến khi anh ta cố gắng đứng lên một lần nữa rồi lại nặng nề té xuống thì Tôn Dao mới bừng tỉnh, cô chạy lên trước.

Ngăn kéo thuốc của anh ta bị lật ngổ ngang, Tôn Dao chỉ có thể hỏi anh ta: “Sao lại nhiều thuốc như vậy, rốt cuộc anh uống loại nào? Còn nữa, bao nhiêu viên?”

Cả người Từ Kính đầy mồ hôi, lưng áo cũng đã ướt đẫm, đau đến căn bản không nói ra lời.

Trên những bình thuốc của anh ta đều là tiếng Anh, căn bản Tôn Dao xem không hiểu, chỉ có thể lấy đại vài viên trong bình này rồi vài viên trong bình kia, cố gắng nhét vào miệng anh ta.

“Tôi đi lấy nước.” Tôn Dao nói rồi muốn đứng dậy đi ra ngoài.

Lại bị anh ta kéo lại.

Anh ta dùng hết chút sức lực cuối cùng, không chịu buông tay: “Đừng đi... đừng... đi...”

Chương 86

Chờ đến quá nửa đêm, Từ Kính mới dần bình phục.

Quản gia đi vào nhìn thấy tình huống này, lặng lẽ lui ra ngoài, hai người cứ như vậy mà ngồi dưới đất, trên mặt đất còn vương vãi đầy những viên thuốc các loại.

Từ Kính mở mắt nhìn cô, anh ta đang ở trong ngực cô, cũng ở trong mắt cô, một khắc kia, Tôn Dao như bị quỷ thần xui khiến đưa tay, vuốt ve gương mặt của anh ta, cũng trong nháy mắt đó, Tôn Dao ý thức được, cô đã phạm vào lỗi

lầm mà chính bản thân cô không thể tự tha thứ - sinh lòng thương hại đối với anh ta.

“Đừng ngạc nhiên như vậy, chỉ là thuốc giảm đau mà thôi.” Từ Kính không còn hơi sức nói.

Từ Kính bất ngờ nắm lấy tay cô, cô cũng chột đẩy anh ta ra. Tôn Dao chột đẩy anh ta ra, đứng thẳng lên, thềm mắng bản thân vết thương trong lòng chưa lành đã quên đau rồi bỏ đi.

Cô cần rượu, cần có cảm giác tê dại, thật may là hầm rượu vẫn ở chỗ cũ, ở dưới tầng hầm.

Năm đó người lén mang cô tới chỗ này uống rượu, là Từ Kính, năm đó cô bị Từ Kính Diên nhốt ở trong này, lật tung toàn bộ biệt thự nhà họ Từ, đem cô từ trong hầm rượu ra ngoài, cũng là Từ Kính...

Rượu còn thế nào cũng không thể giải thoát được cho cô? Càng làm cho cô dễ nhớ tới nhiều chuyện của “Năm đó”. Tôn Dao tức giận hung hăng đem bình rượu ném đi.

Từ Kính chống gậy đi tới trước mặt cô.

“Tôn Dao, thừa nhận đi, em căn bản vẫn luôn yêu tôi.”

Anh ta vuốt ve mặt của cô, hôn lên khóe môi, trong bóng tối, dưới sự tác động của chất cồn, tất cả cứ xảy ra như vậy, dường như hoang đường, nhưng cũng... dường như nước chảy thành sông.

Thời niên thiếu bọn họ từng mang theo những trái tim nông nổi, mong muốn được trao đi cái đầu tiên, dù có khó khăn và không lưu loát, lúc ấy Tôn Dao chỉ cảm thấy đau, nhưng trong nội tâm lại cực kỳ ngọt ngào, cho nên cũng không hề không cảm thấy hoàn mỹ.

Một giây phút ngắn ngủi, Tôn Dao đắm chìm trong ký ức ngọt ngào này, thậm chí cô cũng không khỏi mất kiểm chế mà ôm lấy cổ anh ta.

Năm đó dáng vẻ này có chút thon gầy, bây giờ đã trở nên rắn rỏi hơn, vẫn chưa sự cường hãn đem Tôn Dao giam vào trong lòng, nhưng ngay trong thời khắc kia, một âm thanh xảo trá, âm hiểm, đã vang hành hạ cô trong vô số đêm, chột xuất hiện.

“Người phụ nữ này anh có thể chơi. Tại sao tôi lại không thể?”

Đó là giọng nói của Từ Kính Diên.

Đó là khi Từ Kính đem cổ tay cô thoát ra khỏi sợi dây thắt lưng của Từ Kính Diên.

Cô gái này anh có thể chơi. Tại sao tôi không thể?

Cô vừa mới gần gũi Từ Kính không được mấy ngày, Từ Kính Diên lại dùng loại phương thức này, đem tất cả những chuyện tốt đẹp nhất phá bỏ, phá vỡ tan tành.

Ánh đèn dưới hầm rượu mờ mờ, trong phút chốc Tôn Dao như nhìn thấy vẻ mặt tàn nhẫn của Từ Kính Diên, cô theo bản năng nhặt chai rượu gần nhất lên, nện xuống gương mặt tàn nhẫn ở trước mặt.

Tất cả kích tình của Từ Kính đều bởi vì bể đầu máu chảy mà ngừng lại.

Từ Kính rốt cuộc cũng không tiếp tục tranh quyền giám hộ Tâm Tâm, chẳng qua là khi Nhậm Tư Đồ hỏi cô đã nói gì với Từ Kính thì cô chỉ có thể cười cười một cái, giống như vô cùng khổ sở, cũng giống như châm chọc: “Thật ra thì mình cũng không nói gì, mình ngủ với anh ta một tối. Sau đó nói với anh ta, nếu như anh ta còn muốn ngủ với mình, thì đừng động vào Tâm Tâm nữa.”

Nhậm Tư Đồ dĩ nhiên là không hề tin những lời này, Tôn Dao liền lập lòe nước đôi lời nói: “Nếu như anh ta lật lọng, vậy thì lên tòa thôi. Anh ta nếu không sợ chuyện năm cũ bị phanh phui cho truyền thông biết, nhà họ Từ bọn họ mất sạch thể diện, mình còn sợ cái gì mà thân bại danh liệt? Huống chi, Tâm Tâm cũng không phải con của anh ta, anh ta tranh cái gì?”

Cô nào có dũng khí thừa nhận trong lòng cũng có chút không kiềm chế được?

Bởi vì cô rất rõ ràng, coi như đối với anh ta vẫn không kiềm lòng được, thì có thể thế nào đây?

Trời cao có ý đùa giỡn cô, một lần không kiềm chế được đó lại thật sự để lại hậu quả.

Cô mang thai.

Nhưng mặc dù mang thai thì sao?

Mặc dù biết rõ Tâm Tâm là con của anh ta, thì có thể như thế nào?

Anh ta cũng không có ra tòa làm nhân chứng.

Tôn Dao chỉ còn một lựa chọn duy nhất, mang theo đứa bé này đi.

Lần này, Từ Kính thế nhưng không có cố ngăn cản cô, thậm chí không tiếp tục xuất hiện trước mặt cô, Tôn Dao ít nhiều cũng trút được gánh nặng. Bởi vì cô thật không dám tưởng tượng, nếu Từ Kính thật sự muốn ngăn cản cô, sẽ có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào.

“Bỏ đứa bé này đi sau này mình sẽ hoàn toàn giải thoát.”

Đây là lời nói cuối cùng của Tôn Dao với Nhậm Tư Đồ trước khi đi Singapore.

Nhưng đối với người nào cô cũng không thể hạ quyết tâm.

Đối với đứa bé, đối với Từ Kính, đối với bản thân cô... Cũng vĩnh viễn không hạ được quyết tâm, vĩnh viễn không phải nói dứt là dứt.

Nhiều năm trước, nhiều năm trước khi ở trên bàn mổ cô lâm trận liền bỏ chạy, quyết định giữ lại Tâm Tâm, hôm nay cô cảm thấy sợ hãi khi bước chân vào bệnh viện, vốn là mua vé máy bay khứ hồi, cô đang trên đường ra sân bay.

Cô đang trên đường ra sân bay thì nhận được điện thoại của Tâm Tâm.

Tôn Dao còn tưởng thằng bé gọi điện thoại vì muốn nhắc nhở cô đừng quên mua đồ chơi phiên bản giới hạn cho nó, vì vậy không đợi Tâm Tâm mở miệng: “Đi chuẩn bị về nước, chỉ là con yên tâm, quà của con đi đã sớm mua hết rồi, tất cả đều trong hành lí.”

Tâm Tâm chột nói: “Đi mau về một chút đi, chú Từ nhập viện rồi.”

Tâm Tâm là do Thời Chung căn dặn bảo thằng bé gọi điện thoại cho cô, ý muốn thay Từ Kính giảng hòa hết sức rõ ràng, nhưng Tôn Dao không thể không mắc bẫy.

Cô tình nguyện anh ta sống không bằng chết, cũng không muốn anh ta thật sự chết.

Nhưng khi cô xuất hiện ở bệnh viện thì lấy lý do gì đây? Cho tới khi cô về tới cũng lần nữa không có đi tới bệnh viện, trợ lý Tiêu Viên của Từ Kính cũng nhiều lần gọi điện thoại cho cô, đối với vấn đề nhập viện của Từ Kính thẳng thắn nói: “Tai nạn xe cộ năm đó để lại một khối máu tụ trong đầu, khối máu nằm ở vị trí nguy hiểm, không thể giải phẫu, nên liền kéo dài tới hiện tại mà không thể lấy ra, mặc cho nó chèn ép lên dây thần kinh, nếu còn tiếp tục Từ tiên sinh sẽ mất mạng, cho nên chỉ có thể thử một lần, tỷ lệ tối thiểu cũng là ba mươi phần trăm, huống chi người chủ trì cùng trợ lý đều là những chuyên gia não khoa nước ngoài, như thế còn tốt hơn so với chờ chết.”

“...”

Thời gian Từ Kính phẫu thuật được chỉ định là một tuần sau, Tôn Dao không nhận được nữa liền chạy tới bệnh viện.

Cô đứng ở bên ngoài phòng bệnh nhìn anh ta.

Anh ta đã được thay quần áo bệnh nhân, nằm trên giường bệnh di động, tóc đã bị cạo sạch, nhìn rất là tức cười.

Nhưng mà giọng nói của anh ta mang chút nặng nề: “Không phải em đã đi sao?”

“Nghe nói anh xảy ra chuyện, tôi trở lại thấy rốt cuộc anh cũng chưa chết.”

Tôn Dao nói như vậy, bác sỹ ở bên cạnh cũng hơi sững sốt, nhưng Từ Kính cũng không kinh ngạc: “Yên tâm, mệnh anh quá lớn.”

Tôn Dao không có phát giác, bản thân đã trút được gánh nặng, gượng cười.

Từ Kính vuốt ve má lúm đồng tiền của cô, đáng tiếc hành động có chút bất tiện, chỉ có thể dùng ánh mắt ý hỏi: “Cười cái gì?”

“Tôi đương nhiên là muốn cười rồi, mạng anh lớn như vậy, tôi có thể tiếp tục hành hạ anh cả đời, như vậy tôi mới hả giận, không phải sao?”

Lúc này đến phiên Từ Kính cười.

Rốt cuộc là đang cười lòng dạ độc ác của cô, hay là đang cười cô khẩu thị tâm phi? Tôn Dao không biết đáp án, nhân viên y tế đã mang Từ Kính vào trong phòng mổ.

Tôn Dao không biết cuộc giải phẫu bao lâu thì xong.

Cũng không thể xác định đến khi ra khỏi phòng Từ Kính còn sống hay chết. Cô ngồi yên lặng bên ngoài phòng bệnh đợi.

Nhậm Tư Đồ vẫn ở cùng cô.

“Có lẽ giải thoát chân chính không có nghĩa là muốn phá nát tất cả, cho nhau một cơ hội, làm lại không được sao?”

Đối với câu hỏi của Nhậm Tư Đồ, Tôn Dao không biết nên trả lời như thế nào.

Đúng lúc này, tiểu sinh mệnh trong bụng cô khẽ động một cái.

Tôn Dao không nhận được vuốt bụng của mình, có một ý niệm lặng lẽ nảy mầm: có lẽ thật đúng như Nhậm Tư Đồ nói, cho nhau một cơ hội, làm lại có được không?

Cô ở lại bên anh, từ từ già đi, cho đến khi trở thành ngọn đèn khô, bao nhiêu hận thù cũng tan biến, hướng chi, cô vẫn yêu anh...

HẾT